

Sygn. akt II Ka 391/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie

Przewodniczący: SSO Jerzy Pałka

Sędziowie: SSO Artur Bobiński

SSO Marek Konrad (spr.)

Protokolant: Marlena Achcińska

przy udziale Prokuratora: Andrzeja Luchcińskiego

po rozpoznaniu w dniu: 16.07.2014r.

sprawy oskarżonego: **H. K. i inn.**

Oskarżonych o popełnienie czynów z art. 258§1kk i inn.

z powodu apelacji: obrońcy oskarżonego H. K., obrońcy oskarżonych P. C. i M. B. oraz Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 01.03.2013r. w sprawie IIK 192/07

orzeka:

1. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

a. Rozwiązuje karę łączną orzeczoną wobec oskarżonego H. K. w pkt VI wyroku

b. Oskarżonego H. K. od popełnienia zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia uniewinnia.

c. Z mocy art. 85kk i art. 86§1kk kary wymierzone oskarżonemu H. K. w pkt IV i V zaskarżonego wyroku łączy i wymierza mu **karę łączną 2 (dwa) lata** pozbawienia wolności.

d. Zaskarżony wyrok w pkt X co do oskarżonego R. Z. zmienia w ten sposób, że ustala, iż czyny opisane w pkt a i b stanowią wykroczenia określone w art. 124§1kw i na podstawie art. 45§1kw w zw. z art. 5§1pkt4kpw postępowanie w zakresie tych czynów umarza.

e. Zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. B. w ten sposób, że uniewinnia go od popełnienia zarzucanego mu w pkt XXI aktu oskarżenia czynu, koszty w tym zakresie przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

a. Uchyla zaskarżony wyrok w pkt VII i XXXIV – co do oskarżonego Z. S. oraz w pkt XXIX – co do oskarżonego D. D. (1) i sprawę przekazuje w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ostrowi Mazowieckiej.

b. Uchyla zaskarżony wyrok w pkt XI co do oskarżonego R. Z., w zakresie zarzutu z pkt XII aktu oskarżenia i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ostrowi Mazowieckiej.

c. Zmienia zaskarżony wyrok w pkt XXXII w zakresie oskarżonego H. K. w ten sposób, iż zasądza od oskarżonego H. K. na rzecz Skarbu państwa kwotę 300zł tytułem opłaty.

3.

d. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

e. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz: adw. A. M. kwotę 840zł, powiększoną o stawkę podatku VAT – łącznie 1033,20zł., adw. E. M. kwotę 1260zł – powiększoną o stawkę podatki VAT – łącznie 1549,80zł., oraz adw. M. G. kwotę 420zł. powiększoną o stawkę podatku VAT – łącznie 516,60zł. tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

f. koszty postępowania przejmuję na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 391/13

UZASADNIENIE

H. K. został oskarżony między innymi o to, że:

1. w dniu 17 października 2000 roku w W. przy ul. (...) dokonał rozboju na osobie B. G. (1) w ten sposób, że po uprzednim uderzeniu ręką w plecy i przewróceniu na ziemię doprowadził ją do stanu bezbronności po czym zabrał w celu przywłaszczenia torebkę damską wraz z zawartością dokumentów na nazwisko pokrzywdzonej i pieniędzy w kwocie 110 (sto dziesięć złotych), powodując łączną sumę strat w kwocie 150 zł (sto pięćdziesiąt), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. popełnienia czynu z art. 280§1kk w zw. z art. 275§1kk w zw. z art. 64§1kk w zw. z art. 11§2kk

2. w bliżej nieustalonym czasie latem 1997 roku w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem do sklepu (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w ten sposób, że po uprzednim pokonaniu w nieustalony sposób zabezpieczenia zamków drzwi i alarmu zabrał w celu przywłaszczenia odzieży jeansowej - spodnie w ilości 300-400 par marki „S., (...), K.” o łącznej wartości około 40 tysięcy złotych

tj. o popełnienie czynu z art. 279 §1 kk

3. w dniu 28 września 1997 roku w W. przy ul. (...) na parkingu strzeżonym dokonał uszkodzenia mienia w ten sposób, że rzucił sześciokątną płytę betonową na dach samochodu marki O. (...) o numerach rejestracyjnych (...), czym spowodował straty w kwocie 10 tys. złotych na szkodę D. K.,

tj. o popełnienie czynu z art.288 §1 kk.

Z. S. został oskarżony o to, że:

1. w bliżej nieustalonym czasie latem 2002 roku w miejscowości Ł. gmina R. działając wspólnie i w porozumieniu z D. D. (1) i innymi ustalonymi osobami stosował przemoc wobec osób o nieustalonych personaliach w ten sposób, że bił ich pięściami i kopał po całym ciele, przy czym działanie to miało na celu zmuszenie ich do zwrotu wierzytelności w postaci bliżej nieokreślonej kwoty pieniędzy, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o popełnienie czynu z art. 191 § 2 kk w zw. z art. 64 §1 kk

R. Z. został oskarżony między innymi o to, że:

1. w bliżej nieustalonym dniu 1999 roku w B. działając wspólnie i w porozumieniu z M. G., S. Z., R. K. (1) i W. S. przemocą polegającą na wybijaniu szyb w autobusie (...) O/O. usiłował doprowadzić użytkującego pojazd C. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci bliżej nieokreślonej kwoty pieniędzy lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonego

tj. o czyn z art. 13§1 w zw. z art. 280 §1 kk

2. w bliżej nieustalonym dniu 1999 roku w miejscowości O. gmina B. działając wspólnie i w porozumieniu z M. G., S. Z., R. K. (1) i W. S. przemocą polegającą na podpaleniu namiotu i składu drewna „kuchni polowej” przy trasie W. - B. usiłował doprowadzić W. K. i B. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci nieokreślonej kwoty pieniędzy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonego

tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 282 kk.

3. W bliżej nieustalonym dniu latem 2002 roku w W. grożąc M. L. (1) zamachem na życie, zdrowie i mienie usiłował doprowadzić wymienionego do niekorzystnego rozporządzania mieniem żądając pieniędzy tak zwanego haraczu płaconego w miesięcznych stawkach po 100 USD, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonego

tj. o popełnienie czynu z art. 13§1 kk w zw. z art. 282 kk

H. B. został oskarżony o to, że:

1. w bliżej nieustalonym dniu jesienią 2002 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z A. D. (1), R. K. (2), poprzez kierowanie gróźb telefonicznych, usiłował doprowadzić kierownika to Agencji Ochrony (...) M. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwotach od 10 do 14 tys. złotych lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonego,

tj. o popełnienie czynu z art. 13§1kk w zw. z art. 282kk

K. D. został oskarżony o to, że:

1. w bliżej nieustalonym dniu jesienią 2001 roku w O. udzielił pomocy do dokonania czynu zabronionego, w ten sposób, że przekazał W. P. informacje co do miejsca usytuowania gołębnika, sposobu jego zabezpieczenia oraz faktu nieobecności właściciela posesji, w wyniku czego ustalone osoby dokonały kradzieży z włamaniem pokonując zabezpieczenie drzwi wejściowych gołębnika poprzez zerwanie kłódki, skąd zabrali w celu przywłaszczenia 100 sztuk gołębi różnych ras wartości około 1000 złotych na szkodę H. P.

tj. o popełnienie czynu z art. 18§3 kk w zw. z art. 279 §1 kk

D. D. (1) został oskarżony o to, że:

1. w bliżej nieustalonym czasie latem 2002 roku w miejscowości Ł. gm. R. działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. S. i innymi ustalonymi osobami stosował przemoc wobec osób o nieustalonych personaliach w ten sposób, że bił ich pięściami i kopał po całym ciele, przy czym działanie to miało na celu zmuszenie ich do zwrotu wierzytelności w postaci bliżej nieokreślonej kwoty pieniędzy, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o popełnienie czynu z art. 191 §2kk w zw. z art. 64§1 k.k.

K. L. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 02 stycznia 1998 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu S. O. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził R. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 8.000 złotych w zamian za zwrot skradzionego mu w dniu 23 grudnia 1997 roku w W. samochodu osobowego marki A. (...) nr rej. (...),

tj. o popełnienie czynu z art. 286§2 kk

P. C. został oskarżony o to, że:

1. W okresie od 27 marca 2000r do 03 kwietnia 2000r. w W. wspólnie i w porozumieniu ze S. Z. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu osobowego marki A. (...) o nr rejestracyjnym (...) wartości nie mniejszej niż 16 tys. złotych zabezpieczonego na parkingu strzeżonym Komendy Powiatowej Policji w W., czym działał na szkodę Komendy Powiatowej Policji w W. i T. W., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne

tj. o popełnienie czynu z art. 279§1 kk w zw. z art. 64 §1 kk

M. B. został oskarżony o to, że:

1. latem 2000 - 2001 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami usiłował dokonać rozboju na właścicielu hurtowni farb i lakierów w W. przy ulicy (...) będącą własnością M. Z., w ten sposób, że w zamiarze zrabowania bliżej nieustalonej kwoty pieniędzy oczekiwał na pokrzywdzonego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego do budynku hurtowni,

tj. o popełnienie czynu z art.13§1 kk i w zw. z art. 280§1 kk.

Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej wyrokiem z dnia 1 marca 2013r. w sprawie IIK 192/07:

Co do oskarżonego H. K. – w zakresie podnoszonych zarzutów:

- uznał H. K. winnym popełnienia zarzucanego mu w pkt III a/o czynu i za to na podstawie z art. 280§1kk i art. 275kk w zw. z art. 11§2kk w zw. z art. 64§1kk i za to skazał i na podstawie art. 280§1kk w zw. z art. 64§1kk w zw. z art. 11§3kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności,
- uznał H. K. winnym popełnienia zarzucanego mu w pkt IV a/o czynu i za czyn ten na podstawie art. 279§1kk skazał go i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,
- uznał H. K. winnym popełnienia zarzucanego mu w pkt V a/o czynu i za to na podstawie art. 288§1kk skazał go i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,
- na podstawie art. 85 kk i art. 86§1kk wyżej wymienione jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i orzekł wobec oskarżonego H. K. karę łączną w wymiarze 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

Oskarżonych H. B., Z. S., D. D. (1) i K. D. uniewinnił od popełnienia zarzucanych im czynów

Co do oskarżonego R. Z. w zakresie zarzutów podnoszonych w apelacji:

- w ramach czynów zarzucanych mu w pkt IX i X aktu oskarżenia ustalił, iż oskarżony ten działając w ciągu przestępstw wspólnie i w porozumieniu z M. G., S. Z., R. K. (1) i W. S.:

a. w nieustalonym dniu roku 1999 w B. dokonał uszkodzenia autobusu(...)O/O., poprzez wybite w nim szyb wartości nie niższej niż 250zł,

b. w dniu 16.08.1999r w miejscowości O. gmina B. dokonał zniszczenia poprzez podpalenie mienia w postaci namiotu wartości około 400zł „kuchni polowej” przy trasie W. -B., na szkodę W. K. i B. A.,

czym wyczerpał znamiona czynu z art. 288§1kk w zw. z art. 91§1kk i na podstawie art. 17§1 pkt 9kpk umarzył postępowanie karne wobec oskarżonego R. Z. ,

- uniewinnił oskarżonego R. Z. od zarzutu popełnienia czynu z pkt XII a/o.
- uznał oskarżonego P. C. winnym popełnienia zarzucanego mu w pkt XIII a/o czynu i za to na podstawie art. 279§1kk w zw. z art. 64§1kk skazał i wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności
- uznał oskarżonego M. B. winnym popełnienia zarzucanego mu w pkt XXI a/o czynu i za to na podstawie art. 13§1kk w zw. z art. 280§1kk skazał go i na podstawie art. 14§1kk w zw. z art. 280§1kk i art. 33§2 i 3 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w liczbie 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, wykonanie której to kary pozbawienia wolności, na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§§ pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat,
- uznał oskarżonego K. L. winnym popełnienia zarzucanego mu w pkt XXVII a/o czynu i za to na podstawie art. 205§1kk z 1969r w zw. z art. 4§1kk skazał go i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelacje od przedmiotowego wyroku wnieśli: obrońca H. K., obrońca P. C. i M. B. oraz Prokurator Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce, który wyrok zaskarżył w zakresie oskarżonych: Z. S., R. Z. (w części – w zakresie czynów z pkt IX, X i XII aktu oskarżenia), H. B., K. D., D. D. (1), oraz w zakresie kary odnośnie oskarżonego K. L..

Obrońca oskarżonego H. K.:

Na zasadzie art. 427 § 2 i 438 pkt. 1, 2 i 3 k.p.k. wyrokowi **zarzucił**:

- obrazę przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego na skutek zaniechania wszechstronnej i wnikliwej analizy zgromadzonych w sprawie dowodów, jakim były zeznania świadków R. K. (1), W. S. i W. P. oraz pozostałych świadków, które to zeznania są wewnętrznie sprzeczne i nielogiczne, co w konsekwencji doprowadziło do stwierdzenia, że oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu w pkt. III, IV i V aktu oskarżenia,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na dowolnej, a w konsekwencji błędnej ocenie materiału dowodowego w szczególności zeznań świadków R. K. (1), W. S. i W. P. co w konsekwencji doprowadziło do stwierdzenia, że oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu w pkt. III, IV i V aktu oskarżenia, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony nie dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów.

Na zasadzie art. 427 § 1 i 437 § 2 KPK wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu w pkt. III, IV i V aktu oskarżenia, ewentualnie o:
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania co do czynów zarzucanych w pkt. II, III i IV aktu oskarżenia.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce:

Na podstawie art. 425§1 i 2 kpk i art. 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok:

- w całości na niekorzyść oskarżonego Z. S.
- w części dotyczącej orzeczenia o winie na niekorzyść oskarżonego R. Z. w zakresie czynów z pkt IX, X, i XII aktu oskarżenia

- w całości na niekorzyść oskarżonego H. B. -w całości na niekorzyść oskarżonego K. D.

- w całości na niekorzyść oskarżonego D. D. (1)

- w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego K. N. podstawie art. 438 pkt. 2, 3 i 4 kpk wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia , mający wpływ na jego treść , poprzez wyrażenie poglądu , że dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności nie są wystarczające do uznania, że Z. S. i D. D. (1) swoim zachowaniem zrealizowali ustawowe znamiona przestępstwa określonego w art. 191 §2kk, co skutkowało ich uniewinnieniem, podczas gdy prawidłowa analiza przeprowadzonych w sprawie dowodów prowadzi do wniosków przeciwnych

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia , mający wpływ na jego treść , poprzez wyrażenie poglądu, że dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności nie są wystarczające do uznania, że R. Z. w zakresie czynów zarzucanych w pkt IX i X aktu oskarżenia swoim zachowaniem zrealizował ustawowe znamiona przestępstwa określonego w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282kk ,lecz w art. 288§ 1 kk co skutkowało umorzeniem postępowania na podstawie art. 17§ 1 pkt 9 kpk , podczas gdy prawidłowa analiza przeprowadzonych w sprawie dowodów prowadzi do wniosków przeciwnych

- obrazę przepisów postępowania karnego a mianowicie art. 17 § 1 pkt 9 kpk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i wyrażenie błędnego poglądu, że brak skargi uprawnionego oskarżyciela stanowił przeszkodę procesową do ewentualnego skazania oskarżonego R. Z. w ramach czynów zarzucanych mu w pkt IX i X aktu oskarżenia za przestępstwa określone w art. 288§ 1 kk , co w konsekwencji skutkowało umorzeniem prowadzonego p-ko niemu w opisanym zakresie postępowania, na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 kpk

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia , mający wpływ na jego treść , poprzez wyrażenie poglądu, że dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności nie są wystarczające do uznania, że R. Z. swoim zachowaniem zrealizował ustawowe znamiona przestępstwa określonego w art. 13§ 1 kk w zw. z art. 282 kk , zarzucanego mu w pkt XII aktu oskarżenia , co skutkowało jego uniewinnieniem, podczas gdy prawidłowa analiza przeprowadzonych w sprawie dowodów prowadzi do wniosków przeciwnych

- obrazę przepisów postępowania karnego , a mianowicie art. 7 kpk, 92 kpk i art. 410 kpk, mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez dowolną i jednostronną ocenę materiału dowodowego, bez uwzględnienia przy wydawaniu orzeczenia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego a zwłaszcza bezzasadne zakwestionowanie wiarygodności zeznań świadka koronnego W. P. , pominięcie zeznań pokrzywdzonego M. W. , bezkrytyczne uznanie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego H. B., skutkującej jego uniewinnieniem od popełnienia czynu zarzucanego w p-kt XXI aktu oskarżenia(pkt XX wyroku) , w sytuacji, gdy zeznania świadka koronnego W. P. i zeznania pokrzywdzonego M. W. prowadzą do wniosku przeciwnego;

- obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 kpk, 92 kpk i art. 410 kpk, mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez dowolną i jednostronną ocenę materiału dowodowego, bez uwzględnienia przy wydawaniu orzeczenia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego a zwłaszcza bezzasadne zakwestionowanie wiarygodności zeznań świadka koronnego W. P., uznanie że działał on w odwecie i celowo pomawiał oskarżonego K. D. , pominięcie zeznań świadka koronnego W. S. i pokrzywdzonego H. P., skutkującej uniewinnieniem oskarżonego K. D. od popełnienia czynu zarzucanego w pkt XXXI aktu oskarżenia(pkt XXVIII wyroku) w sytuacji, gdy zeznania świadka koronnego W. P. , zeznania pokrzywdzonego H. P. oraz zeznania świadka koronnego W. S. oceniane we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą do wniosku przeciwnego;

- rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu K. L. w zakresie czynu z pkt XXXIII aktu oskarżenia(pkt XXX) wyroku z art. 205 §1 kk z 1969 roku w zw. z art. 4§ 1 kk , wynikającą z wymierzenia mu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, w stosunku do wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu, na który składa się działanie

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz z uwagi na właściwości osobiste oskarżonego, zachowanie sprawcy przed i po popełnieniu przestępstwa;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że wobec oskarżonego K. L. istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna co do jego postawy w przyszłości, podczas gdy prawidłowa analiza okoliczności sprawy w tym wzgląd na dotychczasową wielokrotną karalność oskarżonego prowadzi do wniosku, że wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie będzie wystarczające do osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a zwłaszcza zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Na podstawie art. 427§ 1, 2 i 3 i art. 437§1 i 2 kpk wniosł o:

- uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie w części dotyczącej oskarżonych Z. S., R. Z., H. B., K. D. i D. D. (1) i

przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Ostrowii Mazowieckiej II Wydział Karny do ponownego rozpoznania

- zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie przez wymierzenie oskarżonemu K. L. za czyn przypisany w pkt. XXX wyroku, na podstawie art. 205§1kk z 1969 roku w zw. z art. 4§1kk kary 2 lat pozbawienia wolności

Sąd zważył, co następuje:

Wniesione apelacje okazały się częściowo skuteczne.

W ocenie Sądu, uzasadniona jest apelacja Prokuratora dotycząca oskarżonych Z. S. oraz D. D. (1).

Zasadnie bowiem Prokurator zarzuca w zakresie tychże oskarżonych błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Błąd ten według skarżącego polegać miał na błędnej ocenie materiału dowodowego w postaci zeznań świadków W. S. i W. P..

Jak wskazał skarżący i jak wynika to z uzasadniania zapadłego wyroku, Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom w/w świadków. Jednakże według Sądu Rejonowego treść tych zeznań, nie pozwala na przypisanie oskarżonym popełnienia zarzucanego im czynu zakwalifikowanego przez oskarżyciela jako czyn z art. 191§2kk, z uwagi na fakt, iż przedmiotowe zeznania nie dały podstaw do ustalenia, jaki był faktyczny powód stosowania przemocy wobec nieustalonych pokrzywdzonych – czy było to żądanie zwrotu pieniędzy, żądanie odstąpienia od umowy czy też zwrot innej, uzyskanej w sposób nielegalny kwoty.

Oceniając materiał dowodowy – w szczególności z oczywistych względów treść zeznań świadków P. i S. zeznających na przedmiotowe okoliczności, podzielić należy zarzut dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzekania.

Zeznania obu świadków dotyczące zdarzenia mającego miejsce w miejscowości Ł., są bowiem spójne i wzajemnie się potwierdzają. Z zeznań tych wynika, iż świadkom zaproponowano „zarobienie paru groszy” w zamian za zmuszenie nieustalonych osób do określonego zachowania się. Gdy P. wraz ze S. oraz innymi mężczyznami, zjawili się na miejscu zdarzenia, było tam już czterech mężczyzn – w tym oskarżony S. oraz D., który to oskarżony uprzednio „zorganizował” całą akcję w tym sensie, że skontaktował się ze S. Z., który to z kolei zebrał S., P. i A. D. (2).

Na miejscu, ci czterej mężczyźni zaczęli bić dwie nieustalone osoby w celu wymuszenia na nich określonego zachowania się – najprawdopodobniej chodziło o bliżej nieustalone – oskarżonego S. i nieustalonych osób, transakcje finansowe.

Zarówno początek bicia jak i jego zakończenie „wyznaczył” swoim zachowaniem oskarżony S..

W świetle powyższej argumentacji Sądu Rejonowego co do zarzutów dotyczących oskarżonych S. i D. jest nieprzekonująca.

W ocenie Sądu Okręgowego brak jednoznaczności – choć kwestia ta pozostaje otwarta, zważywszy na treść zeznań świadków koronnych co do celu w jakim nieustaleni mężczyźni zostali pobici, w żadnej mierze nie wyklucza przypisania oskarżonym D. i S. popełnienia czynu przestępczego, w ramach takiego zdarzenia jakie miało miejsce w miejscowości Ł..

Podkreślenia wymaga fakt, iż kwalifikacja wskazana przez Prokuratora jest jedynie kwalifikacją przyjętą po przeprowadzeniu postępowania przygotowawczego. Faktyczną kwalifikację konkretnego zdarzenia winien ustalić Sąd, dokonując prawidłowej subsumcji określonego zachowania. W sytuacji, kiedy brak będzie jednoznacznych dowodów na popełnienie przez oskarżonych czynu z art. 191§2kk Sąd winien rozważyć także możliwość innej kwalifikacji prawnej tych zachowań.

Mając powyższe na uwadze, uznając argumentację skarżącego za całkowicie uzasadnioną, Sąd Okręgowy uchylił zaskarżone orzeczenie w zakresie oskarżonych S. i D. sprawę przekazując do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd winien dokonać wnikliwej analizy zeznań świadków P. i S. właśnie na okoliczności związane ze zdarzeniami dotyczącymi zarzutu stawianego oskarżonym S. i D.. W szczególności winien dążyć do potwierdzenia bądź wykluczenia tezy o żądaniu zwrotu wierzycelności jako motywie działania oskarżonych. W przypadku braku dowodów jednoznacznie wskazujących na ten właśnie motyw sprawców, winien rozważyć zmianę kwalifikacji prawnej zachowania obu oskarżonych.

Częściowo zasadna jest apelacja oskarżyciela w zakresie R. Z..

Oskarżyciel zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej co do tego oskarżonego w zakresie trzech czynów jakich miał się on dopuścić.

Całkowicie zasadna jest apelacja oskarżyciela w zakresie zarzutu stawianego oskarżonemu R. Z. w pkt XII aktu oskarżenia, który to czyn polegać miał na popełnieniu przez oskarżonego czynu z art. 13§1kk w zw. z art. 282kk.

W ocenie Sądu pogląd Sądu Rejonowego co do oceny tego zdarzenia, jest błędny.

Sąd Rejonowy wskazuje bowiem iż niemożność przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu czynu wynika z okoliczności, iż oskarżony ten nie wyraził wprost groźby względem M. L..

Jednakże, jak słusznie podnosi skarżący, oskarżony Z. na teren targowiska do pokrzywdzonego przyszedł w towarzystwie trzech innych mężczyzn. Pokrzywdzony zajmował się handlem. Oskarżony stwierdzić miał, iż za spokojny handel M. L. (1) płacić ma kwotę 100 dolarów miesięcznie. Jak stwierdził sam pokrzywdzony okoliczności – samo żądanie pieniędzy, towarzystwo innych mężczyzn – jak to określił „karków”, spowodowały u niego stan zagrożenia i strachu. W związku z sytuacją panującą w W. nie zdecydował się zawiadomić Policji, szukając jednak pomocy – czy to u S. Z. czy też u znajomego mu Policjanta.

W ocenie Sądu Okręgowego groźba zamachu nie musi zostać sformułowana wprost, a może wynikać z całokształtu okoliczności określonego zdarzenia. Przyjście w obecności trzech innych mężczyzn, sugestia o spokojnym handlu uwarunkowanym płaceniem jakiejś kwoty, są takimi działaniami, które uznać można za dorozumianą groźbę.

To, iż oskarżony Z. nie przyszedł już ponownie do pokrzywdzonego wynika jedynie z faktu jego zatrzymania.

Drugorzędne znaczenie mają także twierdzenia świadka S. w zakresie faktycznego płacenia przez M. L. (1) tzw. „haraczu” a zdaniem Sądu mogłyby one wpłynąć jedynie na kwalifikację prawną zachowania oskarżonego. Kluczowe znaczenie mają zaś zeznania samego pokrzywdzonego w kontekście całej sytuacji mającej miejsce na targowisku

i ich prawidłowa ocena w kontekście całokształtu okoliczności. Co prawda zeznań tych zważywszy na śmierć pokrzywdzonego nie da się już zweryfikować, jednakże są one na tyle spójne i logiczne iż pozwalają na wydanie prawidłowego rozstrzygnięcia.

W tym zakresie, Sąd Rejonowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy, winien wnikliwie ocenić zeznania pokrzywdzonego co do zdarzenia mającego miejsce na targowisku, stanowiące kluczowy dowód co do zarzucanego oskarżonemu czynu. Ich bowiem właściwa ocena w kontekście wyczerpania zachowaniem oskarżonego znamion czynu zabronionego jest kluczowa.

Odnosnie zarzutów których dotyczy pkt X podpunkty a i b wyroku (pkt IX i X aktu oskarżenia), niezależnie od ich zaskarżenia przez Prokuratora, Sąd Okręgowy doszedł do następującej konkluzji.

W ocenie Sądu Okręgowego czyny te stanowią wykroczenia opisane w art. 124§1kw. Jak wynika z materiału dowodowego szkody jakie spowodował swoim zachowaniem oskarżony – ich wysokość, nie przekraczały kwoty 420zł.

Poza jakimkolwiek sporem jest to, iż w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dziennik Ustaw z dnia 25 października 2013r.) nastąpiła zmiana prawnokarnej oceny wskazanych w ustawie czynów, jeżeli wysokość szkody nie przekracza kwoty 1/4 minimalnego wynagrodzenia ustalonego na podstawie właściwych przepisów, polegająca na uznaniu, iż czyny takie stanowią wykroczenia.

Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, co do faktu popełnienia przez oskarżonego Z. przedmiotowych czynów – zeznania świadków w tym zakresie są przekonujące i pewne.

Jednakże z przyczyn wskazanych wyżej, postępowanie karne co do tych czynów należało umorzyć i takie też rozstrzygnięcie na podstawie art. 45§1kw w zw. z art. 5§1pkt 4 kkw zapadło.

W odniesieniu do środka odwoławczego wniesionego względem oskarżonego H. K., uznać należy, iż apelacja wniesiona przez jego obrońcę wydaje się częściowo uzasadniona.

Za zasadne bowiem Sąd Okręgowy uznał argumenty skarżącego dotyczące czynu zarzucanego temu z oskarżonych w pkt III aktu oskarżenia, który polegać miał na dokonaniu rozboju na osobie B. G. (1) z jednoczesnym zaborem dokumentów.

W ocenie Sądu brak jest w sprawie jednoznacznych i przekonujących dowodów na sprawstwo oskarżonego w tym zakresie. Poza wątpliwością jest to, iż o przedmiotowym zdarzeniu – dokonaniu rozboju, miał opowiadać jednemu ze świadków sam oskarżony. Żaden ze świadków nie widział przedmiotowego zdarzenia ani tym bardziej w nim uczestniczył.

Niewątpliwie na osobie B. G. (1) został dokonany rozbój, jednakże ona sama nie rozpoznała w oskarżonym sprawcy. Jeden ze świadków miał wskazywać inną zupełnie osobę (M.) jako sprawcę. W ocenie Sądu to, iż oskarżony K. miał chwalić się popełnieniem tego czynu nie świadczy o tym, iż faktycznie tego czynu dokonał. Świadkowie jedynie słyszeli, że oskarżony miał dokonać przestępstwa i tym się chwalić.

Warto jednocześnie podkreślić jeszcze jedną okoliczność. Z materiału dowodowego w sprawie wynika wprost, iż w ramach grupy przestępczej działającej na terenie W. i okolic, panowała stosunkowo ścisła hierarchizacja (grupy starszych, młodszych) oraz to, iż grupy czy poszczególni członkowie, musieli dzielić się z pozostałymi członkami grupy z „dochodów” uzyskanych drogą przestępstwa. Taki wymóg dotyczył także oskarżonego K. i co więcej, jak wynika z zeznań świadków płacił on część uzyskanych przestępstwem pieniędzy z każdego czynu. Jednakże żaden z dowodów nie wskazuje by w jakikolwiek sposób miał się podzielić pieniędzmi uzyskanych z rozboju na osobie B. G. (1). Jest to o tyle dziwne, że chwalić się popełnieniem tego przestępstwa oskarżony ten miałby się przed członkami grupy „starszych”, co siłą rzeczy prowadziło do konieczności oddania części pieniędzy.

W ocenie Sądu Okręgowego, te okoliczności wskazują na to, iż istnieją nie dające się usunąć wątpliwości, że to właśnie oskarżony H. K. popełnił przedmiotowe przestępstwo a ewentualnie wypowiedane przez niego słowa – choć sam ten fakt także budzi wątpliwości zważywszy na okoliczności, w jakich miałyby je wypowiadać, były jedynie twierdzeniami, które miały umocnić pozycję K. w ramach grupy. Wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego wynikają jednak głównie z faktu, iż pokrzywdzona nie rozpoznała go jako sprawcy napadu, jeden ze świadków wskazał całkowicie inną osobę jako sprawcę tego rozboju a także to, iż żaden ze świadków nie był naocznym świadkiem zdarzenia a ich wiedza ograniczała się li tylko do zasłyszania określonych przekazów.

Zdaniem Sądu te wątpliwości, których usunąć się nie da, przemawiają na korzyść oskarżonego K. w ten sposób, iż oskarżonego tego należało uniewinnić od przedmiotowego zarzutu.

Konsekwencją powyższego stało się rozwiązanie kary łącznej orzeczonej wobec H. K. przez Sąd Rejonowy i wymierzenie mu nowej kary łącznej – orzeczonej w pkt IV i V wyroku Sądu Rejonowego w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu Okręgowego tak ustalony wymiar kary łącznej jest adekwatny do społecznej szkodliwości czynów oskarżonego K.. Kara taka spełni swoje cele zarówno w aspekcie prewencji indywidualnej jak w szczególności ogólnej.

Sąd Okręgowy nie podzielił bowiem argumentacji skarżącego co do czynów z pkt IV i V wyroku.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Rejonowy oceniając dowody w tej kwestii, nie dopuścił się uchybień wskazywanych przez obrońcę oskarżonego. Materiał dowodowy jaki został zgromadzony w odniesieniu do tych dwóch zarzutów, został prawidłowo oceniony przez Sąd Rejonowy. Analiza ta doprowadziła do w pełni uzasadnionych wniosków co do sprawstwa oskarżonego. Podkreślenia bowiem wymaga fakt, iż relacje świadków zeznających na przedmiotowe okoliczności są spójne i logiczne i wzajemnie się uzupełniają.

Świadkowie ci wskazali nadto tyle szczegółów zdarzeń, że trudno mówić by zeznania ich w tej kwestii były nieprawdziwe.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w zakresie tychże zarzutów a wnioski jakie wyciągnął z analizy dowodów ze wszech miar prawidłowe. Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnego z naruszeń wskazywanych przez skarżącego w zakresie oceny materiału dowodowego.

Dlatego Sąd Okręgowy nie podzielaając argumentacji skarżącego, wyrok w zakresie pkt IV i V wyroku Sądu Rejonowego utrzymał w mocy.

Za zasadną Sąd Okręgowy uznał apelację wniesioną w odniesieniu do oskarżonego M. B..

Obrońca tego z oskarżonych zarzucił Sądowi Rejonowemu obrazę przepisów prawa materialnego – art. 13§1kk w zw. z art. 280§1kk poprzez przyjęcie, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona tego czynu. W ocenie skarżącego czynności jakich dokonał oskarżony B. wraz z innymi osobami nie weszły w fazę usiłowania a także naruszenie art. 15§1kk poprzez jego niezastosowanie wobec odstąpienia od dokonania rozboju na osobie właściciela hurtowni farb w W..

W ocenie Sądu zarzuty stawiane przez skarżącego są uzasadnione.

Z ustalonego przez Sąd Rejonowy – podkreślić należy, że całkowicie prawidłowo, stanu faktycznego w zakresie tego zarzutu wynika, iż w istocie oskarżony wraz z innymi osobami czynił przygotowania do dokonania napadu na właściciela hurtowni farb. W tym celu oskarżony w celu obserwacji terenu udał się kilkakrotnie w rejon hurtowni. Po ustaleniu wszelkich okoliczności udał się wraz z innymi na miejsce by napadu dokonać. Jednakże do napadu nie doszło a oskarżony oraz inne osoby nawet nie wyszły z pojazdu, którym dostali się w rejon hurtowni.

Niezależnie od podanych przez świadków przyczyn tego odstąpienia – cofnięcie się właściciela hurtowni, wyjście właściciela hurtowni wraz z innymi osobami, oskarżony nie wysiadł z samochodu i wraz z towarzyszącymi mu mężczyznami odjechał.

Zdaniem Sądu Okręgowego skarżący słusznie podnosi, iż sama obserwacja terenu, oczekiwanie na właściciela hurtowni nie wykroczyły poza ramy przygotowania do dokonania przestępstwa.

Oceniając zachowanie oskarżonego B. Sąd miał na uwadze także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2013 r. V KK 351/12 w którym stwierdzono:

Wymagane przez art. 13 § 1 k.k. "zmierzenie" musi być uzewnętrznione w postaci zachowania sprawcy i wieść do dokonania. Jeżeli sprawca oddala się od realizacji zamiaru czynu, to oczywiście nie zdąży do jego dokonania. Skoro sprawca nie zmierza do dokonania, to nie aktualizuje się (nie pojawia), dookreślająca to zmierzanie, przesłanka w postaci bezpośredniości tego zmierzania. (LEX nr 1300037, OSP 2014/3/33), a nadto w szczególności: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2009 r. WK 10/09: Usiłowanie zaczyna się z chwilą, gdy podjęte zachowanie zmierza bezpośrednio do dokonania czynu zabronionego, natomiast czynności wcześniejsze, mające dopiero stworzyć warunki do jego przedsięwzięcia mogą być - co najwyżej - zakwalifikowane jako przygotowanie. (OSNwSK 2009/1/1353).

Sąd Okręgowy w pełni podziela wyrażone w powyższych judykatach tezy. Odnosząc je zaś do sprawy niniejszej uznać należy, iż zachowanie oskarżonego B. w ramach zamiaru dokonania napadu na właściciela hurtowni farb, nie wyszło poza ramy przygotowania a jako takie nie stanowi przestępstwa.

Warto także odnotować, iż właściciel hurtowni jak sam zeznał, nie miał nawet świadomości, iż możliwe jest dokonanie na jego osobie napadu.

Stąd też Sąd Okręgowy zmieniając wyrok Sądu Rejonowego w tym zakresie, oskarżonego M. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu uniewinnił.

W odniesieniu do oskarżonego P. C., Sąd uznał, iż wniesiona na jego korzyść apelacja jest niezasadna i wyrok w zakresie tego z oskarżonych utrzymał w mocy.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd właściwie ocenił materiał dowodowy dotyczący czynu tego z oskarżonych.

Dowody w postaci zeznań świadków koronnych Sąd Rejonowy poddał wnikliwej analizie a w jej efekcie doszedł do uzasadnionych wniosków co do udziału oskarżonego w czynie przestępczym polegającym na kradzieży samochodu marki A..

Niewątpliwym jest bowiem to, iż samochód A. został z parkingu KPP w W. skradziony.

Z ustaleń poczynionych przez organa ścigania wynikało, iż skradzionym uprzednio na terenie O. pojazdem, porusza się S. Z.. Pojazd został zatrzymany po czym zabezpieczony na parkingu KPP.

Następnie, po dokonaniu okazaniu, bez wątpliwości rozpoznany przez pokrzywdzonego W.. Pojazd został zabezpieczony w celu dokonania badań mechanoskopijnych. Do badań tych nie doszło z uwagi na jego kradzież. Sprawca kradzieży – oskarżony C. dostał się na strzeżony parking KPP w W., a następnie skradł pojazd.

W ocenie Sądu argumentacja obrońcy oskarżonego C. nie znajduje oparcia w materiale dowodowym. Argumentacja ta bowiem odzwierciedla jedynie twierdzenia oskarżonego negującego swój udział w kradzieży.

Zeznania świadków koronnych co do okoliczności dokonania kradzieży są spójne i logiczne a świadkowie ci wskazują szereg istotnych okoliczności jednoznacznie wskazujących na oskarżonego jako bezpośredniego sprawcę kradzieży auta, której to kradzieży dokonał on na zlecenie S. Z., obawiającego się wyników badań mechanoskopijnych.

Świadkowie ci także wiedzieli co w dalszej kolejności stało się ze skradzionym samochodem i jakie kroki podjął S. Z. by samochód ukryć.

W żadnej mierze z faktu, iż uprzednio zapadło prawomocne orzeczenie dotyczące skazania S. Z., za dokonanie kradzieży samochodu A. (...), zaś w jego treści nie ma wymienionego oskarżonego C., nie można wnioskować, iż oskarżony C. takiego czynu nie dokonał. To, iż w trakcie rozpoznania sprawy IIK 377/06 przez Sąd Rejonowy drugi ze sprawców kradzieży auta nie był jeszcze znany, nie świadczy, że nie był nim oskarżony C..

Trudno także podzielić argumentację dotyczącą oceny skarżącego co do rozpoznania pojazdu przez pokrzywdzonego W. a także co do kwalifikacji czynu.

Jak wynika z akt sprawy pokrzywdzony T. W. bez żadnej wątpliwości rozpoznał w zabezpieczonym na terenie parkingu KPP w W. samochodzie pojazd skradziony mu uprzednio sprzed bloku mieszkalnego w O.. Trudno mieć jakiegokolwiek zastrzeżenia co do rzetelności tego rozpoznania. To wszak T. W. użytkował przedmiotowy pojazd i choćby z tej racji znał go bardzo dobrze.

Podobnie ma się z kwestiami kwalifikacji czynu oskarżonego i okolicznościami związanymi uzyskaniem ewentualnego odszkodowania przez S. Z. od KPP w W..

Zdaniem Sądu zasadność przyjęcia kwalifikacji prawnej działania oskarżonego C. wynika z faktu, iż pojazd skradziony został z parkingu strzeżonego na teren którego oskarżony musiał wszak się dostać pokonując jego zabezpieczenia, nawet zakładając, iż zabezpieczenia te jak wynika z faktu kradzieży, były niedostateczne. Kwestia uzyskania jakiegokolwiek odszkodowania przez S. Z. w kontekście dokonanego rozpoznania przez T. W. nie ma w zasadzie znaczenia.

Podkreślenia wymaga jedynie okoliczność, iż zlecenie dokonania kradzieży auta wydał C. Z. właśnie w celu uniknięcia badań mechanoskopijnych.

Reasumując, Sąd Okręgowy nie dostrzegł w czynnościach Sądu Rejonowego naruszeń prawa procesowego w postaci błędnej oceny materiału dowodowego, wskazywanych przez skarżącego. Tym samym Sąd Rejonowy nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie ustalenia odpowiedzialności oskarżonego C..

Poza wskazanymi wyżej zarzutami zawartymi w apelacji Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce, które zostały podzielone przez Sąd Okręgowy, pozostałe zarzuty odnoszące się do oskarżonych H. B. i K. D. nie są zdaniem Sądu zasadne.

Sąd Rejonowy zasadnie bowiem przyjął, iż istnieją w sprawie takie wątpliwości co do uczestnictwa oskarżonego B. w zarzucanym mu czynie – których wobec śmierci jednego ze świadków usunąć się nie da, iż brak jest przesłanek uznania winy oskarżonego w tym zakresie.

Sąd Rejonowy wskazał dlaczego zeznania świadka koronnego są wątpliwe a rozumowanie Sądu Rejonowego Sąd Okręgowy podziela.

Skarżący zdaje się nie dostrzegać, iż kluczowe w kwestii odpowiedzialności H. B. są zeznania nie świadka koronnego a zeznania dwóch świadków – R. K. (2) i A. D. (1). To ci właśnie mężczyźni wyszli z propozycją uzyskania pieniędzy od M. W.. Jednakże z całą stanowczością zaprzeczyli by w spotkaniu z P., na którym omawiany był sposób uzyskania pieniędzy od M. W., uczestniczył B., którego nawet nie znali. Słusznie zatem Sąd Rejonowy uwypukla rozbieżności w treści zeznań świadka P., który poszczególne zdarzenia i to w kluczowych kwestiach, przedstawiał w swoich zeznaniach odmiennie. Ten brak konsekwencji świadka koronnego z jednoczesną treścią zeznań świadków K. i D., poddaje wątpliwość, czy w istocie to H. B. świadek P. w jakikolwiek sposób zlecał wykonywanie telefonów do W. a tym samym decyzyja Sądu Rejonowego co do uniewinnienia oskarżonego B. jest zasadna.

Podobnie Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji Prokuratora dotyczącej oskarżonego K. D..

Jedynym dowodem mającym świadczyć o udziale oskarżonego K. D. w czynie przestępczym są – wbrew twierdzeniom skarżącego – wyłącznie zeznania świadka W. P., który miał stwierdzić, że to właśnie oskarżony D. „wystawił” kradzież gołębi na szkodę H. P..

K. D. miał zabrać pokrzywdzonego P. na jakąś uroczystość a w tym czasie miała zostać dokonana kradzież. Kradzież ta była także uzgadniania z B. G. (2) i A. P..

Jednakże z zeznań drugiego ze koronnych – S., wynika wprost, iż osobami, które miały „nagrać” kradzież gołębi byli G. i P..

Jak słusznie podnosi Sąd Rejonowy D. był znajomym P. i G., znał też pokrzywdzonego P.. Wszyscy hodowali gołębie. Stwierdził, że w trakcie rozmowy z P. albo G. powiedział im, że idzie z P. na jakąś imprezę i ci właśnie – G. i P. postanowili „nagrać” kradzież.

Oczywistym jest to – a co także podnosi Sąd Rejonowy, iż przekazanie przez D. informacji o nieobecności P. nie może być uznane za jakikolwiek udział oskarżonego w przestępstwie.

Co więcej w istocie pomiędzy świadkiem P. a oskarżonym D. istniał konflikt dotyczący usiłowania dokonania kradzieży gołębi przez P. na szkodę D., zakończony szamotaniną, gdy oskarżony D. starał się tej kradzieży zapobiec. W ocenie Sądu Okręgowego ta okoliczność budzi wątpliwości co do rzetelności zeznań świadka P. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu D..

Mając powyższe względy na uwadze Sąd Okręgowy nie znajdując potwierdzenia dla zarzutów stawianych przez Prokuratora wyrok uniewinniający w zakresie oskarżonego D. utrzymał w mocy.

Sąd nie podzielił także argumentacji Prokuratora dotyczącej wymiaru kary orzeczonej względem oskarżonego K. L.. Jakkolwiek w istocie orzeczona ona została w dolnych granicach zagrożenia i jest wymiernie niska to zdaniem Sądu Okręgowego nie jest niska w stopniu rażącym. Od daty popełnienia czynu, który był przedmiotem postępowania Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej upłynął już bardzo długi okres czasu. Jakkolwiek czyn ten jest niewątpliwie czynem o wysokim stopniu społecznej szkodliwości dokonanym z niskich pobudek to wymierzona oskarżonemu kara w ramach niniejszego postępowania i za ten konkretnie czyn jest adekwatna właśnie do jego społecznej szkodliwości i winy oskarżonego – a z pewnością nie jest karą rażąco niską.

Mając powyższe względy na uwadze orzeczono jak w sentencji, dokonując jednoczesne korekty w zakresie kosztów i opłat w odniesieniu do oskarżonego H. K..